

3

verhalen

door Addie van Dalen

Wat deed Jezus om ons duidelijk te maken wat het DNA van het Koninkrijk van God is? Hij vertelde verhalen. Soms heel korte ("Het Koninkrijk is als ..."), soms langere ("Een Vader had twee zonen ...").

Omdat een goed verhaal niet alleen het hoofd maar ook het hart aanspreekt. Een goed verhaal vertelt iets over hoe het leven op een diepere laag werkelijk is; het nodigt ook uit om zelf 'in het verhaal' te stappen en zet je eigen verlangen en verbeeldingskracht aan het werk. En juist daarom kunnen we verhalen ook zo goed onthouden.

Hiernaast en op de volgende 4 pagina's vind je drie verhalen die we gebruiken om jou, ouders, kinderen en andere omstanders te kunnen laten proeven van wat het DNA van LEV-WN is. We hebben gepraat met verschillende mensen van binnen en buiten LEV-WN, op zoek naar de rode draden die kenmerkend zijn voor het DNA van LEV-WN.

En de verschillende rode DNA draden die we vonden hebben we samengebald in drie organisatieverhalen, in de vorm van een gelijkenis, waarbij we als hoofdpersoon een net aangenomen leerkracht, een schooldirecteur en een kleuterleerkracht opvoeren. Verhalen die laten zien wie we zijn maar ook wie we nog meer willen worden!

WARM BAD

Ik heb uit volle overtuiging gekozen voor het vak van leerkracht in het basis onderwijs. Als klein meisje kon ik al dromen van ooit zelf voor die klas te staan. En na de eerste dagen op de PABO wist ik het zeker: dit is mijn bestemming, er is niets wat ik liever doe.

Ik kon dus ook niet wachten om na mijn diploma te beginnen met het echte werk. Ik herinner me als de dag van gisteren hoe trots, maar ook zenuwachtig, ik mijn eerste eigen lokaal inwandelde en al die heerlijke koppies voor me zag.

En ja, het lesgeven ging me goed af. Tegelijk klopt het wat je ziet als je maar even het journaal kijkt of een krant open slaat. Het is heel, heel druk! Volle klassen, kinderen waar van alles mee aan de hand is, extra taken die allemaal bovenop het lesgeven komen Het is allemaal echt zo.

Ik werkte op een leuke school. Ik had leuke collega's, betrokken mensen, stuk voor stuk professionals, geen kwaad woord over hen, maar ik begon, naast de druk in mijn werk in de klas, ook druk van mijn drukke collega's te voelen; als er (te)veel moest gebeuren, slaagden we er niet zo goed meer in om elkaar echt te bereiken, echt belangrijke dingen gebeurden niet door miscommunicatie of onbegrip, je begon je te frustreren zonder het echt op te lossen, de kwaliteit in mijn klas leed er onder, en onder deze stress liet mijn directeur toch keer op keer fijntjes merken dat ik uiteindelijk wel 'werknemer' was die dan maar van alles nog even extra moest. Natuurlijk wil ik keihard werken maar ik begon me wel te beseffen dat

ik op twee fronten veel druk voelde: eerst in de klas en dan ook nog in de lerarenkamer. En die twee keer druk werd me teveel. Ik werd matter en het plezier sijpelde langzaam maar zeker weg.

En nu werk ik dus bij LEV-WN. Wat ik gaaf vond is dat er zo'n werk van mijn sollicitatieprocedure werd gemaakt. Net als bij mijn eerste school moest ik natuurlijk hard maken dat ik een goede onderwijsprofessional was. Maar bij LEV-WN ging het vervolgens veel verder en werd ik echt doorgevraagd op mijn waarden, overtuigingen en hoe ik als christen dat dan in de praktijk van mijn klas en in de samenwerking met collega's concreet zou gaan maken. Ik vond die gesprekken heel waardevol en voelde me ook als persoon, en niet alleen als werknemer, echt gezien en serieus genomen.

Natuurlijk is mijn werk in de klas nog heel druk. En natuurlijk gaan er tussen ons als collega's dingen mis. Maar we lossen het wel anders op: makkelijker, sneller. We ervaren dat we onze waarden delen en ons gedeelde geloof is toch een soort ankerpunt. Dus het gaat op een bepaalde manier soepeler, soms hebben we zelfs niet veel woorden nodig om elkaar te begrijpen, de rijen weer te sluiten en iets goed op te lossen. En dat merken mijn kinderen want ik houd meer weer energie over voor mijn klas!

Het klinkt vast wat sentimenteel, en misschien werk ik nog wel harder dan vroeger, maar ik ervaar mijn LEV school toch als 'warm bad'. En als ik me warm voel straal ik ook makkelijker warmte door aan al die mooie kinderen in mijn klas. En daar gaat het uiteindelijk om.